Temps Ordinari - Trenta-unè diumenge

Per Administrador el dg., 05/11/2017 - 08:00

Ml 1, 14b-2,2b.8-10
1 Te 2,7b-9,13
Mt 23,1-12

AVUI VA DE “FATXENDES”, DE GENT QUE ES CREU FORTA I TREPITJA FORT...
Gent que dogmatitza a tort i a dret, que es creu “no sé pas què” i que de retruc maltracta els “petits”, trencant les relacions igualitàries de la comunitat! De persones que sempre “*són forts amb els dèbils*, però dèbils amb els forts”.

1. Jesús s’hi troba fortament incòmode
I parla d’ells i els fustiga amb una duresa extrema que fins i tot “fereix la nostra sensibilitat” de persones benpensants, que imaginem, “per defecte”, un Jesús bonàs, mansuet, mig ensucrat.
El Jesús de Mateu assenyala amb el dit persones molt concretes: els escribes i fariseus dels dies de Jesús, als anys 30. Coneix per pròpia experiència aquest “mundillo”. *Escribes*: els intel·lectuals, teòlegs... homes amb una intensa formació que reben el títol “acadèmic” en una cerimònia, que els concedia autoritat de successors de Moisès, d’intèrprets oficials. La seva influència abastava totes les dimensions de la vida dels jueus. *Fariseus*: associació de fidels, bona gent, la majoria laics (amb alguns escribes), força fonamentalistes en la interpretació de la llei, rigoristes i legalistes. Immensa influència social i religiosa

Però al mateix temps el lector sap que Mateu es refereix als fariseus dels anys 80, dels dies en que escriu l’evangeli. I intueix que aquesta mirada de Jesús travessa els segles. Infinitat de persones: des de jerarques de la primera església, que poden tenir la temptació de caure en el que avui Jesús fustiga, fins a qualsevol mena de masclisme, de gent fatxenda, de gent que vol imposar maneres de fer i de pensar, que vol dominar el pensament... Cadascú sap els etcèteres que s’hi podrien afegir.
L’evangelista ens ha dit que Jesús, en aquests discurs, s’adreça a la *gent* (tot el món) i als *deixebles* (les esglésies). Avui ens cal estar ben atents...!

2. “Y lo que había de pasar, pasó”: del “servei” als fills de Déu al “monopoli” de Déu
De la gran experiència de religió “alliberament” a la religió “feixuga”, fardell pesant. Han teixit un espès codi de normes i ritus. I per sarcasme, de fet, resulta que ha estat per a llurs propis interessos: a) enriquir-se, b) enaltir-se, posar-se per damunt dels altres, ser tinguts. “Diuen i no fan, posen càrregues pesades i insuportables a les espatlles dels altres, però ells no volen ni moure-les amb el dit. En tot actuen per fer-se veure de la gent, els agrada d'ocupar el primer lloc als banquets i els primers seients a les sinagogues, i que la gent els saludi a les places i els doni el títol de "rabí", o sigui "mestre”.

Han arribat a un nivell de rigorisme i fonamentalisme tan singular que fins i tot els ha portat a fer-se caixetes on hi han posat textos de la llei, i les porten enganxades als seus caps i braços (fent una lectura al peu de la lletra dels llibres de la Llei).

3. L’estil de Jesús
El defineix molt bé la lectura de Pau que hem fet: “ens férem amables com les mares, volíem donar-vos Bones Notícies!, no posar-vos càrregues, per això fins i tot treballàvem nit i dia”.

Que l’estil de Jesús se’ns encomani. Mirem sempre què fa i què diu Jesús. Guardem avui en el cor cinc trets de les seves paraules, que ens conviden a ser com ell és.
1. Però vosaltres no us feu dir "rabí" / perquè de mestre només en teniu un, i tots vosaltres sou germans.
2. Ni doneu a ningú el nom de "pare" aquí a la terra / perquè de pare només en teniu un, que és el del cel.
3. Ni us feu dir "guies" / perquè de guia només en teniu un, que és el Crist.
Dit amb altres paraules.
4. El més important d'entre vosaltres, que es faci el vostre servidor.
5. El qui s'enalteixi, serà humiliat, però el qui s'humilií, serà enaltit.

4. Jesús una altra mena d’autoritat, ben diversa dels fariseus
Ep! sap dir les coses pel seu nom, no és de caramel barat! Però, per resumir-ho com ho fa Joan: renta els peus dels deixebles i els demana que facin com ell, car “el primer és l’últim” (servus servorum Dei). Aquest “estil” fa “tocar Déu”, ens connecta amb Déu: Déu deu ser així...! Aquest estil porta el Regne, la Humanitat nova. Però, atenció, no anem d’ingenus: a aquest estil, el crucificaran!

Avui se’ns fa un gran “ep!, compte!”: que Déu ens en deslliuri de la fatxenderia, de creure’ns forts, del dogmatisme, d’estar sobre dels altres, creient-nos sempre amb raó. “Hipòcrita, que no veus la biga del teu ull?”.

ETIQUETES
MESTRE AUTORITAT HIPOCRESIA PODER